

#9

Cuprins

4	VERONICA D. NICULESCU	
	MARIA TEODORA ALMANGIU	6-7
10-11	LIVIA MARIA CAIMAC	
	LUCA CRISTIAN STATIVĂ	15
17-18	MARIA SÂNZIANA GEORGESCU	
	PETRU LUCAN-ARJOCA	20-21

A fost odată o împărăție...

A fost odată o academie, prezidată de un motan mov. Academicienii erau spiridușii: Petru, Maria G., Liv, Maria A., Luca. Ne întâlneam pe furiș, în dimineți însorite, într-un loc conspirativ, lângă gară, unde citeam, discutam, trăgeam bilețele colorate, dădeam cu zarul, scriam, iarăși citeam și iarăși scriam: se nășteau povești din mințile și din mâinile spiridușilor, fire și fire și fire de povești! Au apărut povești în care personaje principale au fost pisici și căței, extraterestri și iepuri, dar și mama și tata și chiar timpul.

Veți observa că toate poveștile selecționate pentru această revistă încep cu „A fost odată o împărăție...”. De ce? Pentru că a existat o duminică minunată în care, sub umbrela generoasă a temei „Imaginația”, pornind de la „A fost odată o împărăție...”, copiii au scris cele mai frumoase și complexe povești. Nu știu dacă a fost doar datorită temei, sau datorită soarelui din ziua aceea, sau datorită florilor de iasomie care ne-au înveselit mesele de lucru, sau datorită faptului că ei sunt pur și simplu foarte talentați și în ziua aceea talentul a ieșit vesel ca un iepure alb dintr-un joben de scamator, exact la jumătatea atelierului nostru. M-am gândit să le reunim pe toate aici, ca într-un cor. Sunt cinci voci de copii de vârste diferite, care cântă despre câte o împărăție imaginată de ei. Am convingerea că nu doar separat, dar și împreună aceste voci spun o poveste. Vă invit să o citiți.

Și, uite-așa, noi am plecat de la „A fost odată o academie” și am ajuns la „A fost odată o împărăție”. A fost odată, dar o să mai fie. Spor la scris povești, dragii mei Petru, Maria G., Liv, Maria A. și Luca! Mulțumesc pentru poveștile voastre.

VERONICA D. NICULESCU

credit: Max Sandelin

Invazia oamenilor

MARIA TEODORA ALMANGIU, 11 ani

A fost odată o împărăție în care pisicile conduceau totul. Dar erau niște pisici neobișnuite: le plăcea mult apa. De aceea castelul lor era construit din nisip magic pe o plajă cu apă foarte albastră. De acolo își prindeau mâncarea, dar și de pe plajă, unde mai erau niște șoareci rătăciți. Aveau un castel gigantic, plin cu jucării, covoare pufoase și canapele. Pe lângă castel erau casele pisicilor care nu făceau parte din familia regală. Aveau și ele case mari, pentru că pisicile nu prea făceau diferența dintre familia regală și familia normală, știau doar că cea regală stă într-un castel. Nu prea aveau reguli și nici închisoare, deoarece toți se purtau frumos unii cu ceilalți. Pe străzi aveau covoare pentru că, după cum ziceau ele: „Totul trebuie să fie liniștit și confortabil”. Aveau multe parcuri pentru cei mici, pline cu jucării.

Luna era o pisică neobișnuită. Trebuia să mai aștepte o săptămână pentru a se putea plimba afară din micul oraș în care locuia. Voia să iasă pe plajă, la apă, să stea cu toate prietenele ei care deja aveau voie. Dar, cu o zi înainte să poată ieși, se întâmplă ceva groaznic...

Oamenii le descoperiseră castelul. Armata pisicilor a încercat să-i alunge, dar era clar că nu aveau să plece. Conducătorii pisicilor au dat ordin să nu mai iasă nimeni din castel până nu pleacă oamenii. Luna se gândea că nu avea să mai înoate niciodată, așa că stătea toată ziua închisă în casă, fără să vorbească cu nimeni.

Dar în curând pisicilor li se termină mâncarea și trebuiau să iasă să mai pescuiască, însă când au ieșit au văzut că apa nu mai era albastră și transparentă ca înainte, era gri, urâtă și la cea mai mică adâncime nu puteai vedea nisipul. Era evident că nici pești nu mai erau, cu o apă așa

murdară. Și dacă erau, cine îi mai putea vedea, dacă nu vedeai nici fundul mării?

Până la urmă, au adus câțiva șoareci prăpădiți care nu puteau hrăni bine nici o pisică.

Peste câteva zile de înfometare, pisicile au decis să atace oamenii. Dar Luna a avut o idee. Toată lumea știa că ea se poate ascunde foarte bine și toți voiau să afle ce făceau oamenii. Era limpede că nu aveau să plece, pentru că deja se apucaseră de construit ceva. S-au gândit că ei trebuiau să plece din cauză că și dacă oamenii ar fi plecat, apa ar fi rămas murdară și fără pești, iar plaja plină de gunoie și ei nu se pricepeau să vâneze în pădure. Așa că o trimiseră pe Luna să vadă ce construiau oamenii.

Seara, când toți ar fi trebuit să doarmă, Luna a fugit repede la... construcția oamenilor. Intră printr-un geam rămas deschis și văzu o hartă.

Erau marcate niște insule, dar Luna nu a văzut o anumită insulă de care știa că era chiar foarte aproape de insula lor, însă oamenii păreau să nu știe de ea. S-a întors repede acasă, a intrat în castel și a anunțat regele și regina că avea un plan. Aceștia i-au anunțat pe toți că se mută, dar nu înainte de a le da o lecție oamenilor. Intrară toți în construcția lor și distruseră tot ce le ieșea în cale. Sparseră toate geamurile și apoi, ca să îi sperie puțin pe oameni, câteva pisici mai curajoase, printre care și Luna, au așteptat să se trezească oamenii și, stând ascunse, au dărâmat și mai multe lucruri, iar inamicii au crezut că sunt fantome și foarte repede au luat câteva lucruri la nimereală, au intrat în barca lor și au fugit pe mare.

Pisicile tot s-au mutat, doar pentru scurt timp, și și-au construit o tabără de rezervă, unde au lăsat și mâncare, în caz că se întorc oamenii.

Peștii începuseră să revină și apa s-a limpezit puțin câte puțin, până când a revenit la normal și pisicile s-au întors în casele lor. Gunoaietele au fost strânse și șoarecii au început din nou să vină. Pisicile au început să vâneze și în pădure, pentru a se asigura că vor supraviețui dacă insula le mai este invadată.

Luna și-a câștigat în sfârșit dreptul de a merge pe plajă, să înoate, să vâneze și să pescuiască împreună cu ceilalți. Acum toată ziua stătea afară și se juca împreună cu prietenii ei. Se împrietenise cu toată lumea din împărăție și era foarte apreciată.

Acea a fost prima și ultima dată când oamenii le-au invadat insula, auzind cu toții și fiind avertizați.

credit: Thomas Despeyroux

Eliza și împărăția

LIVIA MARIA CAIMAC, 11 ani

A fost odată o împărăție. Se numea Împărăția Ramurii de Foc. Se numea așa deoarece împăratul era foarte mic și trăia pe o ramură înflăcărată. Împăratul era o furnică.

Această împărăție era foarte bogată și puternică. Așa a reușit regele hipnotizării să se energizeze. Cum putea o furnică să conducă o împărăție așa de puternică? Oricine încerca să iasă din regat devenea hipnotizat și malefic. Tristețea constantă și frica au reușit să creeze o iarnă infinită. Frigul nu se termina niciodată.

Aici, în acest regat, trăia un vârcolac. Fată. O vârcolacă. Din cauza unor experimente eșuate de a opri „blestemul”, această fată a ajuns să aibă urechi și o coadă de lup. Numele ei era Eliza și

nu era orice vârcolac. Era singurul vârcolac alb. Avea o blană așa de curată, încât zici că lucea. Era cea mai afectată de regele hipnotizării, deoarece îi păsa extrem de mult de împărăția în care trăia.

Dar atunci când Împăratul Furnică a murit, toată împărăția a ajuns la disperare. Nu aveau un lider și peretele ce despărțea Împărăția Ramurii de Foc de Regatul Celor De Neuitat era aproape distrus. Toți încercau să aleagă un nou lider, speriați.

Eliza, care mereu își ascundea urechile și coada, s-a urcat pe un podium (deoarece era foarte scundă) și a strigat:

— Toată lumea!

Piața principală a orașului parcă a înghețat.

— Trebuie să luptăm!

Toți cetățenii au creat un murmur.

— Toată lumea să își ia arme, să pregătiți dragonii și să vă echipați!

Murmurul a evoluat într-un zgomot insuportabil. Eliza și-a dat jos pelerina, descoperind urechile și coada ei.

— Aveți o zi! 24 de ore! Haideti, echipați-vă!

Și... start! Lume alergând, fierari speriați, dragoni echipați și cetățeni pregătiți. Din instinct, toți elfii aveau arcuri, toți oamenii aveau săbii, toate zânele aveau inele ce ajutau proprietățile magice și toți vârcolacii aveau săbii duble, mai ușoare. Piticii călăreau pe dragoni și pe cai.

După ce toată lumea era potrivit echipată, cu fulare de blană la gât, s-au aranjat strategic.

— Împărăția Ramurii de Foc! strigă Eliza. Luptați cu tot curajul! Nu vă lăsați hipnotizați!

Liniște totală.

— Haide!

Poarta s-a deschis și armata gigantică de creaturi de tot felul s-a revărsat.

Toți și-au dat sufletul luptând. Mulți au fost hipnotizați, dar și mai mulți încă luptau, curajoși. Săbiile s-au îndoit, coarda arcurilor a plesnit, degetele de la picioare ale dragonilor au fost rănite, dar, cu toate acestea, împărăția încă lupta.

Peste un an, Regatul Celor De Neuitat s-a predat. Tot poporul a decis ca Eliza să devină regină și să redenumescă împărăția în Împărăția Armoniei. Și deoarece toată lumea era fericită, s-a făcut vară.

credit: James Connolly

Băiatul care și-a salvat ținutul

LUCA CRISTIAN STATIVĂ, 9 ani

A fost odată o împărăție în care era iarnă totdeauna. Toți oamenii stăteau numai în casă, deoarece zăpada era de doi metri pe puțin.

În acea împărăție, era un băiețel care se tot gândea cum să topească toată zăpada din ținut.

Deodată îi veni o idee. Dacă ar face o mașinărie care să topească zăpada?

Se puse pe treabă de îndată. Luă aruncătorul de flăcări care se pierduse. Îl găsisse sub lemnele din șemineu.

Băiatul deschise ușa și un munte de zăpadă intră în casă.

Apucă aruncătorul de flăcări, îl porni și se apucă să topească zăpada.

Regele împărăției văzu că zăpada se topește și rămase uimit.

În patru zile, băiatul topise zăpada, dar nu se gândise că încă era iarnă.

Când voi să îi sugereze regelui să se mute din ținut, îl văzu pe rege mort. Se uită pe geam și văzu că este vară.

Regele era de fapt zăpada de doi metri. Se topise zăpada, el murise.

Niciodată nu a înțeles de ce.

credit: Andras Vas

Elirur și Atadot

MARIA SÂNZIANA GEORGESCU, 10 ani

A fost odată o împărăție în care lucrurile erau invers. Iarna, când ninge, fulgii ieșeau din zăpadă și se duceau în cer. Împărăția se numea Elirur. Aici existau mulți regi și multe regine.

Într-o zi, oamenii din Elirur au fost amenințați de soldații din Atadot, o altă împărăție. Aceștia voiau să se lupte și să stăpânească Elirur.

Oamenii din Elirur vorbeau invers. Pentru ei, vorbitul invers era un lucru firesc.

Când a venit ziua războiului, ninge. Fulgii erau mari, foarte mari. Dacă nu erai atent, un fulg te putea ridica atunci când ieșea din pământ.

Soldații din Elirur aveau arme mult mai bune față de cei din Atadot.

Era ceață și ninge din ce în ce mai tare. Împărățiile erau gata de luptă. Regii și Reginele aveau o cameră specială făcută din sticlă foarte fragilă. Sarcina lor era să șoptească semnalul de începere a războiului. Zis și făcut! Toți regii din Elirur au șoptit:

— Nu începeți!

— Nu atacați! spuse comandantul la recepționarea șoaptei.

Ambele împărății au început să alerge spre inamic. Câțiva oameni din Elirur au rămas în spate pentru a trage cu tunul.

— Nu încărcăți tunul, nu dați fooc!!

Mingile portocalii de foc au tăiat aerul ceșos cu putere.

Din păcate, oamenii din Atadot nu știau că fulgii de nea aveau dimensiuni neașteptate și că ieșeau din pământ. Oamenii din Atadot se apropiau, dar mulți dintre ei erau aruncați cu putere în aer.

— Nu vreau să câștig! Nu aveți grijă, flancul stâng nu e în primejdie! spuse comandantul din Elirur.

— Comandante, războiul mai ține trei ani! Am primit o șoaptă de la regina Iren!

— Nu aștept să am în vitrină scalpul comandantului din Atadot!

Oamenii din Atadot au început să se panicheze când au auzit că războiul mai durează trei ani!

Dar, deodată, un balaur alb își făcu apariția pe cer.

Oamenii încetară să alerge. Ninsoarea s-a oprit și ceața a dispărut.

Toți soldații și toți regii și reginele îl știau pe renumitul balaur Tern. El era cel care aducea pacea. Înseamnă că războiul se terminase. Nimeni nu a câștigat.

Oamenii își aruncară armele și îngenunchară. Balaurul plecă.

Astfel, cele două împărății, Elirur și Atadot, s-au împăcat.

Războiul fermecat

PETRU LUCAN-ARJOCA, 11 ani

A fost odată o împărăție în care trăiau yeti, oameni ai gheții și spiriduși. Aceasta se numea Împărăția Gheții. Acolo era iarnă veșnică, dar mai trăia și un domnitor pe nume Țurțur. Regatul Gheții era aliat cu Regatul Piscilor. Dușmanii lor erau câinii și oamenii focului.

Într-o zi, un băiat pe nume Cubuleț a fost trimis de către părinții lui să meargă în pădure și să caute gheroși, niște plante ale gheții comestibile. Cubuleț și-a luat sabia și s-a dus în pădure. După ce a cules doisprezece gheroși, văzu un batalion de oameni ai focului. Acolo era un ofițer pe nume Cărbun. Cărbun îl văzu pe Cubuleț și le ordonă arcașilor să tragă. O ploaie de săgeți ale focului se îndreptau spre el. Atunci, Cubuleț se duse cât de repede a putut spre oraș. Acolo a anunțat soldații gheții și ei pregătiră catapultele.

Ofițerul Cărbun murise strivit de un ghețar împreună cu batalionul său.

Cubuleț se duse să mai culeagă gheroși. Doar că de data asta fusese capturat de un general al focului. Când s-a trezit, era închis într-o temniță. Gardianul care avea cheia era adormit. Apoi, Cubuleț văzu cheia. Lângă el era o mătură. A încercat să ia cheia și a reușit. Își deschise cu grijă ușa și a plecat. A încercat să meargă tiptil. Apoi văzu o cameră. Acolo era Regele Regatului Focului care vorbea cu comandantul său. Pe o bucată de hârtie era planul lor de a ne distruge.

Brusc, Cubuleț intră peste ei și luă planurile. Gardienii erau în spatele lui. Atunci văzu un cal și încălecă pe el. Și cu frumosul cal se îndreptă spre Regatul Gheții. Când ajunse acolo, se duse la Regele Gheții, Țurțur, și spuse:

— Înălțimea ta, trimiteți gardienii, pentru că oastea focului vine spre noi.

— Foarte bine. Gârzi, duceți-vă spre pădure, suntem atacați.

Dar când oastea focului văzu armata gheții, se retrase. Cubuleț zise:

— Înălțimea ta, am planul inamicilor de a ne distruge, pe această hârtie.

— Felicitări, Cubuleț! Acum putem să-i atacăm.

În Regatul Piscicilor, regele Lăbuțe discuta cu Țurțur și, împreună cu ajutorul său, Toulouse, Lăbuțe grăi:

— Eu zic să închidem Regatul Focului într-un vulcan sau în vulcanul lor.

— Da, dar ce să facem cu frumoșii câini? spuse Toulouse.

— Simplu, răspunse Cubuleț. Vom lua o grămadă de oase și îi închidem între niște cuști uriașe.

— Totuși, cum îi închidem în vulcan?

— Simplu, spuse Țurțur. Vom lua apă și îi vom uda, astfel unii vor muri și alții nu vor mai avea arme, încercând disperați să-și ia puterile sau să și le recupereze, se vor duce spre vulcan și noi îi vom închide cu gheață.

— Bine, dar cum vom lua destulă apă și destule oase? întrebă Cubuleț.

— Eu zic să luăm oase din Canionul Pieirii și apă de la Cascada Sirenelor.

După ce piscicile luaseră oase și oamenii gheață, apă, se duseră spre cele două regate. A fost dificil să-i întemnițeze, dar au reușit.

Când războiul s-a terminat, Cubuleț s-a dus la părinții săi și a avut o viață frumoasă, fără lupte.

Autografe și dedicații între pisoii

www.motanov.ro